

ΕΛΕΟΝΩΡΑ

Φανταστικὸν διήγημα

Ἀνῆλθω εἰς γενεᾶν περιώνυμον καταστᾶσαν διὰ τὴν ζωηράν της φαντασίαν καὶ τὰ διάπυρά της πάθη. Οἱ ἄνθρωποι μὲ ἀπεκάλεσαν φρενοπαθῆ· ἀλλ' ἡ Ἐπιστήμη δὲν μᾶς ἐπληροφόρησεν ἀκόμῃ ἂν ἡ φρενοπάθεια εἴνε ἢ μὴ τὸ ὕψιστον τῆς εὐφύας, ἂν πᾶν ὅτι καλεῖται δόξα, πᾶν ὅτι λέγεται ἐμβρίθεια, δὲν εἴνε προῖον

τὸν πνευματικὸν μου βίον· λογικὸν ἀναμφισβητήτως διαυγές, δι' οὗ θὰ μὲ ἴδῃτε πεπρωτισμένον κατὰ τὰ συμβᾶντα τῆς πρώτης τοῦ βίου μου περιόδου, καὶ κατὰσταίς τις ἀμφίβολος καὶ σκοτεινὴ ἀναφερομένη εἰς τὸ πικρὸν καὶ εἰς τὴν ἀνάμνησιν παντός τοῦ ἀποτελοῦντος τὴν δευτέραν καὶ μεγάλην περίοδον τῆς υπάρξεώς μου.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΡΟΦΟΔΟΤΗΣ

Εἰκὼν Φρ. Δαύρεα

νόσου τῆς σκέψεως, νοσηρᾶς τινος διαθέσεως πνεύματος ὑπερτέρου τῶν κοινῶν. Οἱ ὄνειροπόλοι λαμβάνουσι γνῶσιν περὶ μυρίων πραγμάτων ὅλως ἀγνώστων εἰς τοὺς καθ' ὕπνον μόνον βλέποντες ὄνειρα. Εἰς τὰς ἡμιχλώδεις αὐτῶν ὀπτασίας, δίοδοι στεναὶ διανοιγόμεναι ἀφίνουσι τὸ βλέμμα νὰ εἰσδῇ εἰς τὴν αἰωνιότητα καὶ ἅμα συνερχόμενοι εἰς ἐαυτούς, φρικῶσι βλέποντες ὅτι πρὸς στιγμὴν εὐρέθησαν παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ μεγάλου μυστηρίου. Συλλέγουσι κόκκους οὕτως εἰπεῖν τῆς γνώσεως τοῦ Καλοῦ, ἔτι δὲ μᾶλλον τῆς ἐπιστήμης τοῦ Κακοῦ...

Ὑποθέσατέ με λοιπὸν φρενοπαθῆ. Τὸ κατ' ἐμὲ τοῦλάχιστον, ἀναγνωρίζω ὅτι δύο διακεκριμέναι ἀπ' ἀλλήλων καταστάσεις ἀποτελοῦσι

Ὅτι λοιπὸν θ' ἀφηγηθῶ περὶ τῆς πρώτης περιόδου δύνασθε νὰ τὸ πιστεύσητε· εἰς ὅσα δὲ περὶ τοῦ μετέπειτα χρόνου ἀναφέρω, δότε πίστιν ἐφ' ὅσον μόνον κρίνετε ὀρθόν, ἢ καὶ ποσῶς μὴ τὰ πιστεύσητε· ἢ, ἐὰν ἀδυνατῇτε ν' ἀμφιβάλλητε, γενῆτε σεῖς ὁ Οἰδίπους τοῦ αἰνίγματος.

Ἡ φίλη τῆς νεότητός μου, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ὁποίας χαράττω σήμερον τὰς γραμμὰς ταύτας, ἦτο ἡ μονογενὴς θυγάτηρ τῆς μόνης ἀδελφῆς τῆς ἀπὸ πολλοῦ θανούσης μητρός μου. Ἡ ἐξαδέλφη μου ἐκαλεῖτο Ἐλεονώρα καὶ κατωκοῦμεν πάντοτε ἡμοῦ, ὑπὸ τὸν ἥλιον τῶν Τροπικῶν, ἐν τῇ Ποικιλοφύτῳ Κοιλᾷ. Οὐδέποτε βῆμα ἄνευ ὁδηγοῦ εἰσέδυσσε μέχρις αὐτῆς τῆς κοιλάδος, διότι ἠπλοῦτο ἐν μέσῳ ἀλύσεως γι-

ΤΑ ΔΑΣΗ ΤΩΝ ΤΡΟΠΙΚΩΝ

(Ἐκ φωτογραφίας)

γαντείων ὁρέων ἀνυψουμένων ἐξ ὅλων τῶν πέριξ καὶ διαγραφόντων ὑπὸ τὴν λάμπιν τοῦ ἡλίου πτυχᾶς μαγευτικωτάτας. Ἐκ τῶν πέριξ οὐδεμία ἐχαράσσετο ὁδός, καὶ ἵνα φθάσῃ τις μέχρι τῆς εὐδαίμονος ἡμῶν κατοικίας, ὅφειλε ν' ἀπαθήσῃ τοὺς πολυφύλλους κλάδους μυρίων ἀγρίων δένδρων καὶ μυρία εὖσπρα ἄνθη νὰ κα-

ταστρέψῃ ὑπὸ τὰ βήματά του. Οὕτω διηγούμεν ἐκεῖ ὅλως μονήρη βίον ἐγὼ καὶ ἡ ἐξαδέλφη μου μετὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς, μὴ γνωρίζοντες ἄλλο τι μέρος ἐν τῷ κόσμῳ πλὴν τῆς κοιλάδος.

Ἀνωθεν ὑψηλῶν καὶ σκιερῶν ἐκτάσεων κειμένων πέραν τῶν ὁρέων εἰς τὴν ὑψηλοτέραν ἐσχάτην τοῦ ὄχρου ἡμῶν δικαιοσύνης, ἐκυλίστο

σιενός καὶ βαθύς ῥυαῖ λαμπρότερος παντός ὅ,τι ἐν τῷ κόσμῳ ὑπάρχει λαμπρόν, πλὴν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἑλεονόρας, καὶ συστρεφόμενος ὀφιοειδῶς κατὰ μυρίους ἐλιγμούς, ἐξωλίσθαιεν ἐπὶ τελους διὰ σκιερᾶς διεξόδου πρὸς ἄλλα ὄρη πολὺ σκιερώτερα τῶν προτέρων. Τὸν ἀπεκαλοῦμεν ῥυακὰ τῆς Σιγῆς, διότι ἐτέλει τὴν πορείαν του ἐν γλυκεῖᾳ ἡρεμίᾳ, οὐδένα ἐκπέμπων ἀπὸ τῆς κοίτης του ψίθυρον· συνάμα δὲ ἔρρεε ἴσος ἀπαλῶς, ὥστε οἱ πρὸς μαργαρίτας ὅμοιοι κόκκοι τῆς ἄμμου, οὗς εὐφροσύνης ἐθαυμαζόμεν ἐν τῷ βυθῷ τοῦ κόλπου του, ἀνεπαύοντο ἕκαστος ἐν ἀπολύτῳ καὶ μακαρίᾳ ἀκινήσει· ἐπὶ τῆς παλαιόθεν ἀρχικῆς των θέσεως, ἐκπέμποντες ἐκεῖθεν λάμψιν αἰωνίαν.

Αἱ ὄχθαι τοῦ ῥυακὸς καὶ τῶν πολλῶν του μικρῶν διακλαδῶσεων, αἵτινες μετὰ διαφόρους ἐλιγμούς συνέρρεον εἰς τὴν κοίτην του ἡ μεταξὺ τῆς ὄχθης καὶ τοῦ διαφανοῦς βυθοῦ ἔκτασις, ἐφ' ὅσον δὲν ἐκαλύπτετο ὑπὸ χαλίκων, ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη, ὡς καὶ ὁλόκληρος τῆς κοιλάδος ἡ ἐπιφάνεια, ἀπὸ τοῦ ῥυακὸς μέχρι τῶν περιβαλλόντων αὐτὴν ὁρέων, ἦσαν ἐπεστρωμένα διὰ μαλακῆς πρασίνης χλόης, πυκνῆς, βραχείας, θαυμασίως ἰσομήκους καὶ ἀρωματιζομένης ὑπὸ βανίλλης, τόσον δὲ κανονικῶς ποικιλομένης καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἔκτασιν ὑπὸ κιτρίνων βατραχίων, λευκνθέμων, πορφυρῶν ἰων καὶ ἀσφοδέλων ἐχόντων χρομὰ ρουβινίου, ὥστε ἐδίδασκεν ἡμᾶς, διὰ τοῦ θαυμαστοῦ καλλοῦς, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν δόξαν τοῦ Πλάστου.

Καὶ ἔπειτα, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐπὶ τῆς χλοερᾶς κοιλάδος, ὑψοῦντο κατὰ συμπλέγματα, δίκην μαγευτικῶν ὀπτασιῶν, δένδρα φανταστικά ὧν τὰ ὑψηλὰ καὶ λεπτοφυῆ στελέχη δὲν ἴσταντο εὐθέα, ἀλλ' ἐκλινον ἐπιχαρίτως πρὸς τὸ ἐν ὄρῳ μεσημβρίας λαμπρύνον τὸ κέντρον τῆς κοιλάδος φῶς. Οἱ κορμοὶ των ἦσαν κατὰστικτοὶ ἐξ ἀποστίλβοντος ἐθένου καὶ ἀργύρου, καὶ λειότεροι παντός, πλὴν τῶν παρειῶν τῆς Ἑλεονόρας· καὶ τόσον λειοί· μάλιστα, ὥστε ἂν ἔλειπε τὸ λαμπρόν πράσινον χῶμα τῶν πλουσίων φυλλωμάτων, αὐτὰ ἐκρέμυντο ἀπὸ τῶν κορυφῶν αὐτῶν καὶ ἐπαίοντο πρὸς τοὺς Ζεφύρους, θὰ τὰ ἐξελαμβάνε τις ὡς τερασταίους ὄφεις τῆς Συρίας ἀποδιδόντας λατρεῖαν πρὸς τὸν Ἥλιον, τὸν κυρίαρχον αὐτῶν.

Ἐπὶ δεκαπέντε ἔτη, ἡ Ἑλεονόρα καὶ ἐγώ, κρατούμενοι ἀπὸ τῶν χειρῶν, ἐπλανώμεθα ἐν μέσῳ τῆς κοιλάδος ταύτης πρὶν ἔτι εἰς τὰς καρδίαις ἡμῶν εἰσχωρήσῃ ὁ ἔρως. Τοῦτο πρῶτον συνέβη κατὰ τινὰ ἐσπέραν, ἐν ᾗ χρόνῳ συνεπλήρου ἐκείνη τὸ δέκατον πέμπτον τῆς ἡλικίας τῆς ἑτοῦς, ἐγὼ δὲ τὸ εἰκοστόν, ἐνῶ ἐκαθήμεθα, συνδεδεμένοι ἐν ἀφῶνι ἐναγκαλισμῷ ὑπὸ τὰ ὀφιοειδῆ δένδρα, καὶ ἐθεωροῦμεν τὴν εἰκόνα ἡμῶν ἐν τῷ ὕδατι τοῦ ῥυακὸς τῆς Σιγῆς. Οὐδεμίαν

ἐπρόφερον λέξιν καθ' ὅλον τὸ τέρμα τῆς γοητευτικῆς ἐκείνης ἡμέρας, καὶ, τὴν πρωΐαν ἔτι, οἱ λόγοι ἡμῶν ἦσαν διακεκομμένοι καὶ ὀλίγιστοι. Εἴχομεν ἀνασύρησιν ἀπὸ τοῦ βέβηματος τὸν θεὸν Ἑρωτα, καὶ ἠσθάνομεθα ὅτι εἶχεν ἤδη ἀναφλέξῃ ἐντὸς ἡμῶν τὰς διαπύρους ψυχὰς τῶν προγόνων μας. Τὰ πάθη τὰ ἐπὶ αἰῶνας ὅλους λαμπρύναντα τὴν ἡμετέραν γενεάν ἐξώρμησαν σωρηθὲν μετὰ τῶν φαντασιοκοπιῶν, αἵτινες εἶχον καταστήσῃ ἐπίσης αὐτὴν περιώνυμον, καὶ ὅλα ὁμοῦ ἐπέχυσαν ὁλβίαν μακαριότητα ἐπὶ τῆς Ποικιλοφύτου Κοιλάδος. Τὰ πάντα ὑπέστησαν ἀλλοίωσιν. Ἀνθὴ παραδόξα, λαμπρά, κατὰστικτα, ἐπρόβαλον ἀπὸ δένδρων ἐφ' ὧν οὐδὲν μέχρι τοῦδε ἄνθος εἶχον διακρίνη. Αἱ ἀποχρώσεις τῆς πρασίνης χλόης κατέστησαν ἐντονώτεραι· τὸ ἐν δὲ μετὰ τὸ ἄλλο τὰ λευκάνθημα ἠφανίσθησαν, καὶ εἰς ἕκαστου αὐτῶν τὴν θέσιν ἀνεφύησαν ἀνὰ δέκα ἀσφοδέλοι ἐρυθροὶ ὡς ρουβίνια. Καὶ ἡ ζωὴ ἐξέλαμψε πανταχοῦ περὶ ἡμᾶς· διότι ὁ μέγας φοινικόπτερος, ὃν ἔτι ἠγνοοῦμεν, μετ' ὅλων τῶν φοιδρῶν καὶ πυροχρόων πτηνῶν, ἐξήπλωσε πρὸς ἡμῶν τὸ πορφυροῦν πτέρωμά του· ἰχθύς χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ ἐπλήρωσαν τὸν ῥυακὰ, ἀπὸ τοῦ κόλπου τοῦ ὁποίου ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξεπέμπετο ψίθυρος μεταβληθεὶς ἐν τέλει εἰς θαυκαλητικὴν μελωδίαν μᾶλλον οὐρανίαν καὶ αὐτῆς τῆς ἐκπεμπομένης ἀπὸ τοῦ Αἰολοχόρδου, γλυκυτέρων παντός, πλὴν τῆς φωνῆς τῆς Ἑλεονόρας. Ἐπίσης τότε ὀγκωδὲς τι νέφος, ὅπερ ἐθαυμάζομεν παρὰ τὸν Ἑσπερον, ἀπεσπάρθη ἐκεῖθεν, πλημμυροῦν ἐκ πορφύρας καὶ χρυσοῦ, καὶ καθιδρυθὲν ἡρέμα ἄνωθεν ἡμῶν, κατήρχετο, ὁσημέραι ταπεινότερον, ἕως οὗ τὰ ἄκρα του ἠγγισαν τὰς κορυφὰς τῶν ὁρέων, μεταβαλόντα τὸ σκιερὸν αὐτῶν εἰς μεγαλοπρεπὴ λαμπρότητα, καὶ περικλείσαντα ἡμᾶς, ὥσπερ διὰ παντός, εἰς μαγικὴν εἰρκτὴν λαμπρότητος καὶ δόξης.

Τὸ κάλλος τῆς Ἑλεονόρας ἦτο ὅμοιον πρὸς τὸ κάλλος τῶν Σερχαίμ· ἦτο ἄλλως κόρη ἀνεπιτήδευτος καὶ ἀγνή ὡς ἡ βραχεῖα ζωὴ ἣν εἶχε διέλθῃ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων. Οὐδεὶς δόλος ἡμαῦρου τὸν διάπυρον ἔρωτα τὸν ζωογονοῦντα τὴν καρδίαν τῆς, καὶ διηρῆνα μετ' ἐμοῦ τὰ μυχαίτατα τῆς κοιλάδος βάθη, ἐν ᾗ ἐπλανώμεθα ἐν αὐτῇ, καὶ συνδιελεγόμεθα περὶ τῶν ἐσχάτως συντελεσθεισῶν μεγάλων μεταβολῶν.

Τέλος ἡμέραν τινὰ ἀφ' οὗ ὠμίλησε μὲ ὀφθαλμούς δακρυβρέκτους περὶ τῆς μοιραίας τελικῆς μεταμορφώσεως εἰς ἣν ἡ τάλαινα Ἀνθρωπότης εἶνε προσωρισμένη, δὲν ἐσκέπτετο ἕκτοτε εἰμὴ ἐπὶ τοῦ θλιβεροῦ τούτου ἀντικειμένου, καὶ τὸ ἀνεμίγνυν ἐν πάσῃ ἡμῶν συνδιαλέξει...

Εἶχεν ἐννοήσῃ ὅτι τὸν κόλπον αὐτῆς ἠγύριζεν ὁ δάκτυλος τοῦ θανάτου, καὶ ὅτι, ὡς τὸ ἐφήμερον, εἶχεν ὠρίμασθαι τελείως εἰς καλλονήν

μόνον ἵνα ἀποθάνῃ. Ἀλλὰ δι' αὐτὴν οἱ περὶ θανάτου φόβοι εἰς μίαν καὶ μόνην συνεκεντροῦντο σκέψιν, ἣν μοι ἀπεκάλυψεν ἐσπέραν τινά, περὶ τὸ λυκόφως, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ῥύακος τῆς Σιγῆς. Ἐθλίβετο σκεπτομένη ὅτι μετὰ τὴν ἐνταφίανσίν της ἐν τῇ Ποικιλοφύτῳ Κοιλάδι, θὰ ἐγκατέλιπον ἐγὼ διὰ πάντος τὸ εὐτυχές ἐκεῖνον ἐρημητήριον, καὶ θὰ μετεβίβαζον τὸν ἔρωτά μου, ὃν τώρα δι' ἐκείνην ἔτρεφον τόσον περιπαθῇ, πρὸς τινὰ κόρην τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ κοινοῦ κόσμου. Καὶ ἐγὼ ἐκαστοτε ἐρριπτόμην πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Ἑλεονώρας καὶ προσφερόμην νὰ δοκισθῶ εἰς τὸ ὄνομα αὐτῆς καὶ τοῦ Οὐρανοῦ, ὅτι οὐδέποτε θὰ συνῆπτον γάμον μετ' ἄλλης κόρης, ὅτι οὐδέποτε, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ, θὰ ἐδεικνυόμην ἀπιστος πρὸς τὴν προσφιλεῖ της ἀνάμνησιν καὶ τὴν ἐνθύμησιν της πρὸς ἐμὲ θερμῆς ἀφοσιώσεώς της. Ἐπεκαλέσθη δὲ τὸν Παντοδύναμον Δημιουργὸν τοῦ Σύμπαντος μάρτυρα τῆς εὐλαβοῦς καὶ ἐπιστήμου εὐχῆς μου. Καὶ ἡ κατάρρα, ἣν ἰκέτευσα νὰ ἐπιρρίψωσι κατ' ἐμοῦ, Ἐκεῖνος καὶ ἐκείνη, — ἐκείνη ὡς ἀγία ἐν τῷ Παραδείσῳ, — ἂν καθίστάμην ποτὲ ἐπίορκος, τόσον φρικώδη τιμωρίαν περιεῖχε, ὥστε ἀδυνατῶ νὰ χαράξω αὐτὴν ἐπὶ τοῦ χάρτου. Ἐπὶ τοῖς λόγοις μου, οἱ ἀκτινοβόλοι ὀφθαλμοὶ τῆς Ἑλεονώρας ἀνέδωκαν λάμψιν ζωηροτέραν καὶ ἐστέναζεν ὡς ἐὰν τὸ στῆθος αὐτῆς ἀνεκουφίσθη ἐκ θανασίμου βάρους· καὶ ἐρρίγησε καὶ ἔκλαυσε πικρῶς· ἀλλ' ἔδωκεν εἰς τὸν ὅρκον μου πίστιν (διότι ἦτο πράγματι παιδίων), καὶ ὁ ὅρκος μου κατέστησε γλυκυτέραν τὴν ἐπιθανατίον της κλίνην. Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἡσύχως ἀποθνήσκουσα, μοι ἔλεγεν ὅτι χάριν τῶν ὅσων ἔπραξα πρὸς ἀνάγκυσιν τοῦ πνεύματός της, διὰ τοῦ αὐτοῦ ἐκείνου πνεύματος θὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπ' ἐμοῦ καὶ μετὰ θάνατον, καὶ ὅτι, ἐὰν τῇ ἦτο ἐπιτετραμμένον, θὰ ἔρχεται καὶ θὰ καθίσταται δι' ἐμὲ δρατὴ κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας· ἀλλ' ὅτι, ἂν τοῦτο ὑπερέβαινε τὰ δικαίωματα τῶν ἐν τῷ Παραδείσῳ ψυχῶν, θὰ κατάρθου τοῦλάχιστον νὰ μοι παρέχῃ τεκμήρια τῆς παρουσίας της, στεναζούσα ἄνωθ' ἐν μου ἐν ταῖς αὔραις τῆς ἐσπέρας, ἣ πληροῦσα τὸν ἀέρα ὃν ἀνέπνεον διὰ μύρου εἰλημμένου ἐκ τοῦ θυμιατηρίου τῶν ἀγγέλων. Καί, τοιαῦτα λέγουσα παρέδωκε τὴν ἀγνὴν ψυχὴν, θέτουσα οὕτω τέρμα καὶ εἰς τὴν πρώτην τοῦ ἰδιοῦ μου βίου περίοδον.

Ἔως ἐδῶ ὠμίλησα ἐν πάτῃ ἀκριβεῖα. Ἀλλ' ὅτε, ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ χρόνου, ὑπερβαίνω τὸν φραγμὸν τοῦτον, τὸν ἐκ τοῦ θανάτου τῆς ἐρωμένης μου, καὶ προχωρῶ πρὸς τὴν δευτέραν περίοδον τῆς ὑπαρξέώς μου, αἰσθάνομαι ὅτι νέφος πυκνοῦται ἐντὸς τοῦ ἐγκεφάλου μου, καὶ ἀμφιβάλλω ἐγὼ αὐτὸς περὶ τῆς τελείας ὑγείας τοῦ μνημονικοῦ μου. Ἀλλ' ἄφετέ με νὰ ἐξακολουθῶ. — Οἱ

χρόνοι βραδέως παρήλθον ὃ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον καὶ ἐγὼ ἐξηκολούθουν διαμένων ἐν τῇ Ποικιλοφύτῳ Κοιλάδι. Τότε δευτέρα ἀλλοιώσις ἐπῆλθεν ἐκεῖ ἐφ' ὅλων τῶν ἀντικειμένων. Τὰ ποικιλόχρσα ἄνθη ἐβυθίσθησαν ἐντὸς τῶν κορμῶν τῶν δένδρων καὶ δὲν ἀνεφάνησαν πλέον. Αἱ ἀποχρώσεις τῆς πρασίνης χλόης ἐξησθένησαν καὶ ὃ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ἐξέλιπον οἱ πορφυροὶ ἀσφόδελοι, καὶ ἐπὶ τῶν θέσεων τῶν ἀνεφύησαν κατὰ δέσμας σκυθρωπὰ ἱα, ὅμοια πρὸς ὀφθαλμούς τεθλιμμένους καὶ πλήρεις δακρύων δρόσου. Καὶ ἡ Ζωὴ ἀπεμακρύνθη τῶν μερῶν ἐκείνων· διότι ὁ μέγας φοινικόπτερος δὲν ἐξήπλου πλέον πρὸ ἐμοῦ τὸ ποικίλον πῖέρωμά του, ἀλλ' ἀπέπτη θλιβερώς ἀπὸ τῆς κοιλάδος πρὸς τὰ ὄρη μεθ' ὅλων τῶν φαιδρῶν καὶ πυροχρῶν πτηνῶν, ἅτινα εἶχον συνοδεύσῃ αὐτὸν κατὰ τὴν ἀφίξιν του. Καὶ οἱ χρυσοὶ καὶ ἀργυροὶ ἰχθύς ἔφυγον κολυμβῶντες διὰ τοῦ ῥύακος εἰς τὸ ἔσχατον ἄκρον τοῦ διαστήματος ἡμῶν καὶ οὐδέποτε πλέον ἐκάλλυναν τὸ θελκτικόν ἐκεῖνο ποτάμιον. Καὶ ἡ θωπευτικὴ μουσικὴ, ἡ γλυκυτέρα τοῦ Αἰολοχοῦρου καὶ παντός, πλὴν τῆς φωνῆς τῆς Ἑλεονώρας, ἐξασθενοῦσα ὅλον ἐν, ἐξέλιπε κατὰ μικρόν, ἕως οὗ τέλος ὁ ῥύαξ ἀνέλαθεν ἐξ ὀλοκλήρου τὴν ἀρχικὴν του ἐπίσημον σιγὴν. Καὶ ἔπειτα, ἐν τέλει, τὸ ὀγκῶδες νέφος ἀνυψώθη καὶ ἐγκαταλιπὸν τὰς κορυφὰς τῶν ὀρέων εἰς τὴν ἀρχικὴν σκιερότητα ἐπανῆλθε πρὸς τὰς χώρας τοῦ Ἐσπερου, ἀποκομίζον μεθ' αὐτοῦ μακρὰν τῆς Ποικιλοφύτου Κοιλάδος τὸ θέαμα τῆς πορφυρότητος καὶ μεγαλοπρεπείας του.

Ἡ Ἑλεονώρα ἐν τούτοις δὲν εἶχε λησμονήσῃ τὰς ὑποσχέσεις της· διότι ἤκουον πλησίον μου αἰωρούμενα τὰ ἀγγελικὰ θυμιατήρια καὶ ρεύματα οὐρανίου μύρου ἔπνεον πάντοτε, πάντοτε, διὰ μέσου τῆς κοιλάδος. Κατὰ δὲ τὰς ὥρας τῆς μονώσεως, ὅτε ἡ καρδιά μου ἐπαλλε βαρέως, αἰλούουσαι τὸ μέτωπόν μου αὔραι ἐπήρχοντο πλήρεις γλυκυτάτων στεναγμῶν καὶ ψίθυροι συγκεχυμένοι ἐπλήρουν πολλάκις τὸν νυκτερινὸν ἀέρα· καὶ μίαν φοράν, — ὦ! μίαν μόνην — ἐξηγέρθη τὸ ὕπνου μου, ὁμοίου πρὸς τὸν ὕπνον τοῦ θανάτου, αἰσθανθεὶς ἐπὶ τῶν χειλέων μου τὴν ἐπαφὴν αὐλῶν χειλέων.

Μεθ' ὅλα ὅμως ταῦτα, τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ μου κενὸν δὲν ἐπληροῦτο. Ἐπόθουν διακαῶς τὸν ἔρωτα, τὸν πληρώσαντα ἤδη αὐτὴν ὀλόκληρον. Τέλος, ἡ κοιλάς, ἡ πλήρης τῶν ἐκ τῆς Ἑλεονώρας ἀναμνήσεων, κατέστη δι' ἐμὲ κοιτὴς θλίψεως, καὶ τὴν ἐγκατέλιπον διὰ παντός χάριν τῶν ματαιοτήτων καὶ τῶν θορυβωδῶν θριαμβῶν τοῦ κόσμου.

Εὐρισκόμενη ἐν χώρᾳ ξένῃ ἔνθα τὰ πάντα ἦσαν ἐπιτήδεια ὅπως ἐξαλειφῶσι τῆς μνήμης μου τὰ

ἡδέα ὄνειρα. ἅτινα ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον εἶχον ὄνειρευθῆν ἐν τῇ Ποικιλοφύτῳ Κοιλιάδι. Αἱ αὐλὶ—καὶ ἑορταί, ἡ κλαγγὴ τῶν ὀπλων, ἡ ἀκτινοβόλος καλλονὴ τῶν γυναικῶν, τὰ πάντα ἔθελγον καὶ ἐμέθυσκον τὸν νοῦν μου. Καὶ ὅμως μέχρι τοῦδε ἡ ψυχὴ μου εἶχε μείνῃ πιστὴ εἰς τοὺς ὅρκους τῆς, καί, κατὰ τὰς σιωπηλὰς ὥρας τῆς νυκτός, ἡ Ἐλεονώρα πάντοτε μοὶ παρεῖχε τεκμήρια τῆς παρουσίας τῆς. Αἶφνης ταῦτα ἔπαυσαν καὶ ὁ κόσμος ἐγένετο μαῦρος πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ ἔμεινα κατὰπληκτος πρὸ τῶν διαπύρων σκέψεων αἵτινες μὲ κατεκυρίευσαν, πρὸ τῶν φοβερῶν πειρασμῶν οἵτινες μὲ καθυπέταξαν. Μακρόθεν, μακρόθεν ἀπὸ μερῶν ἀγνώστων, εἶχεν ἔλθῃ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως, ὃν ὑπηρετοῦν, νεᾶνις ἥς ἡ καλλονὴ κατέκτησε πάραυτα τὴν ἀποστάτιδα καρδίαν μου, πρὸ τοῦ βωμοῦ τῆς ὁποίας προσέπεσα, ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου ἐνδοιασμοῦ, μετὰ τῆς πλέον ἐνθέρμου καὶ ταπεινῆς εἰδωλολατρείας τοῦ ἔρωτος. Τί ἦτο τῷ ὄντι, τὸ πρὸς τὴν κορασίδα τῆς κοιλάδος πάθος μου παραβαλλόμενον πρὸς τὴν ζέσιν, τὴν παρφορὰν καὶ τὴν πλήρη ἐκστάσεως λατρείαν, αἵτινες ἀνέλουν ὅλην μου

τὴν ψυχὴν εἰς δάκρυα πρὸ τῶν ποδῶν τῆς αἰθερείου Ἑρμενγάρδης; — "ὦ! ἦτο περικαλλὲς ὡς τὰ Σεραφεῖμ ἡ Ἑρμενγάρδη! Καὶ ἡ ιδέα αὕτη ἐπλήρου τὸ λογικόν μου! — "ὦ! ἦτο θεία καὶ ἀγγελικὴ ἡ Ἑρμενγάρδη! Καὶ ὅτε ἐνεβαθύνον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς τοὺς πλήρεις βέμβης, ὠνειροπόλουν μόνον αὐτούς—καὶ ἐκείνην.

Τὴν ἐνυμφεύθην—καὶ δὲν ἐφοβήθην τὴν κατάραν ἣν εἶχον ἐπικαλεσθῆ, καὶ δὲν ὑπέστην τὴν πικρὰν πραγματοποιήσιν τῆς. Καὶ μίαν φορὰν, μίαν μόνην, ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός, οἱ ἡδεῖς ἐκείνοι στεναγμοί, οἵτινες δὲν μ' ἤκούοντο πλέον, διεπέρασαν καὶ πάλιν τὰ δικτυωτὰ τοῦ παραθύρου μου καὶ μετεβλήθησαν εἰς φωνὴν γλυκεῖαν καὶ θωπευτικὴν ἣτις μοὶ εἶπεν:

« Ἀναπαύου ἀμέριμνος· διότι τὸ πνεῦμα τοῦ ἔρωτος εἶνε ὁ κυριαρχὸς ὁ κυβερνῶν καὶ κρίνων. Περικλείσας ἐν τῇ περιπαθῇ σου καρδίᾳ ἐκείνην ἣτις καλεῖται Ἑρμενγάρδη, ἀπηλλάγης, διὰ λόγους μέλλοντας νὰ σοὶ ἀποκαλυφθῶσιν ἐν τῷ οὐρανῷ, τῶν πρὸς τὴν Ἐλεονώραν ὑποσχέσεών σου.»

[Edgard Poe]

Κ. Ι. Πρ.

ΜΙΚΡΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Δύναται νὰ υπάρξῃ φιλία μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, οἵτινες ἔχουσιν ὅλα τὰ προσόντα ὅπως ἐμπνεύσωσιν ἀμοιβαῖον ἔρωτα;

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι πρὸ τινων ἐτῶν ἀκριβῶς τὸ αὐτὸ ζήτημα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου διατυποῦται ἡ ἀνωτέρω ἐρώτησις, συνεζήτητον μετὰ γνωστῆς μου κυρίας. Ἦμην ἀνέκαθεν τῆς γνώμης ὅτι ἡ φιλία εἶνε αἴσθημα συνδέον μόνον ὄντα ἀνήκοντα εἰς τὸ αὐτὸ γένος, ὃ δὲ ἔρως ὄντα ἀνήκοντα εἰς διάφορα γένη. Ἀνεγνώριζον δυνατὰς ἐξαίρεσεις τοῦ κανόνος, ἀλλὰ τὸν κανόνα αὐτὸν τὸν ἐθεώρου ἀνάλογον πρὸς τοὺς φυσικοὺς νόμους τῆς συνοχῆς καὶ τῆς συγγενείας. Ἐνὸς σώματος, τὰ ἄπειρα στοιχεῖα συγκρατοῦνται μεταξὺ τῶν ὅπως ἀποτελέσωσιν ὄγκον, ἄλλως θὰ ἐσκορπίζοντο ὡς ἄμμος καὶ κόνις, καὶ ἡ δύναμις ἣτις τὰ συνδέει καὶ τὰ κρατεῖ ἠνωμένα εἶνε ἡ συνοχή—εἶνε ἡ φιλία. Δύο διαφόρων σωμάτων τὰ στοιχεῖα ἔλκονται μεταξὺ τῶν καὶ τείνουσι νὰ ἐνωθῶσιν ὅπως ἀποτελέσωσιν ἓν σύνολον, διὰ τῆς δυνάμεως τῆς συγγενείας—διὰ τοῦ ἔρωτος.

Κατὰ τὴν συζήτησιν ἐκείνην πρὸς τὴν γνωστήν μου κυρίαν διετύπων τὴν γνώμην μου, ὅσον ἡδυνάμην πειστικώτερον, ἐπιχειρῶν ἐφ' ὅδους καθ' ὅλων τῶν ἀντιρρήσεών τῆς. Ὁμολογῶ ὅμως ὅτι συνεζήτη μετὰ πολλῆς στρατηγικότητος ἀμυνομένη καλῇ τῇ πίστι δι' ὀλίγων

καὶ ἀβασίμων ἴσως ἐπιχειρημάτων πρὸς τὰς ἀναμφισβητήτου ὀρθότητος σκέψεις μου, καὶ τόσον μάχιστα ὥστε μὲ ἠνάγκασε νὰ ζητήσω πρόσκαιρον ἀνακωχὴν ὅπως λάβω ἐπικουρίας. Ἡ ἀνακωχὴ ἐδόθη ὑποχωρήσαντος τοῦ γυναικείου πείσματος εἰς τὴν γυναικεῖαν προσήνειαν καὶ αἱ ἐπικουρίαι μου ἐφθασαν μετὰ τινὰς ἐβδομάδας.

Ἦσαν αὗται αἱ γνώμαι· ζέων τινων συγγραφέων, ὧν ἐπεκαλέσθην τὰ ρῶτα ἐπὶ τοῦ λεπτοῦ ψυχολογικοῦ ζητήματος. Τί κρῖμα ὅτι τριῶν ἡ τεσσάρων ἐγάρθησαν ἡ κἀπου ἐκρύβησαν αἱ ἐπιστολαί, ἃς δὲν ἡδυνήθην ν' ἀνέρω· νῦν ἀναφέρω μόνον ἐκ μνήμης ὅτι πᾶσαι ἦσαν συμφωνοὶ πρὸς τὴν γνώμην μου. Μάλιστα ὁ γνωστός γερμανὸς μυθωστοριογράφος καὶ ποιητῆς Ἑρνέστος Ἐκσταῖν μετὰ πολλῆς χάριτος διατρίβων περὶ τὸ θέμα ἐξωμολογεῖτο ἐμπιστευτικῶς ὅτι καὶ αὐτὸς ἄλλως ἐφρονεῖ ἐν παλαιότερᾳ ἐποχῇ καὶ ἐπλήρωσε ἀδρὰ διδάκτρα εἰς τὸ σχολεῖον τῆς πείρας, διότι εὐρέθη ἀγαπῶν γυναῖκα πρὸς τὴν ὅποιαν ἐνόμιζεν ἐπὶ καιρὸν πολὺν ὅτι ἀπλὴ φιλία τὸν συνέδεεν. Καὶ ὁ Φραγκίσκος Κοππὲ δὲ λακωνικώτερον ἀλλ' ἐπίσης κατηγορηματικῶς ἀπήντα: « Ἐν τῷ κόσμῳ τῶν αἰσθημάτων ὅλα εἶνε δυνατὰ, ἀλλ' ἡ περίστασις καθ' ἣν συνδέονται διὰ φιλίας ἄνθρωποι καὶ γυνή, οἵτινες ἔχουσι τὰ προσόντα ὅπως ἐμπνεύσωσιν ἀμοιβαῖον ἔρωτα, ἡ περίστασις αὕτη, λέγω, εἶνε βεβαίως πολὺ ἐξαίρετικὴ καὶ σπανιωτάτη.»